

Hüzün Kadar Bitimsiz Bir Rivayet

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 28 Nisan 2020

Bir sözcüğün mezarını kazıyorum
Ve tebessüm yüklüyüm.
Az sonra infilak edecek göğün kanatlarında
Bir tutkuyum
Elbet hüzne dönük yüzüm ve
Sessizliği milat edindiğim
Orta şekerli bir acı kahve
Dinmeyen rahmete de duyduğum şükürün
Minvalinde ölümle içli dışlı bir vecize...

Her öğün saplandığım.
Göğün de kuşandığı bir zarafet
Aşkın kılıcı nasıl ki deldi evreni ortasından
İki yarım kürede
İşinin ehli bir aşk meleşti
Belki de ölümle sözleşen
Bazen restleşen
Gaipten gelen bir ses
Telaffuzu olumsuz bir hurafe
Kanadığına mı yansın cehalet?
Kandığına mı inansın ihanet.

Bir med-cezir adeta o,
Sükûn dileyen esir
Asrın kavgası elbet
Hüzün kadar bitimsiz bir rivayet
Terennüm yüklü cebinde mevsimin
Kefenine sığınan bir şiir.

Günü b/öldük de töhmete
Gece geviş getiren bir esintinin minvalinde
Hıçkırın yüreğin de mizacı
Kimi zaman öfkesine yenik düşen faninin
Dinmeyen rüzgârı
Yetmedi mi ömrü ithaf ettiğimiz nefse

Son bir darbe de gelsin derinden.

Aşkı hicveden her öğreti
Masum bir temenniden başka bir şey değildi
Elbet içimizde gizli ukde
Kaybolmaya biat
Bıçkın bir hece
Karıp da maziyi imgelere
Şiir olmaya meylettik bir kere
Nasiplendiğimiz her acı
Elbet başımız gözümüz üstüne
Mademki kaderin ikramı
Soyut bir fııardan çok fazlası
Ne zamanki yasladık başımızı
İnancın kiblesine.